

Posudek na diplomovou práci p. Jakuba NETTLA „Valéry Giscard d’Estaing a jeho evropská politika v letech 1974-1981.“

Předložená práce p. Jakuba Nettla se vyznačuje zajímavostí a pro Francouze určitou originalitou volby tématu: prezidentské období Valéryho Giscarda d’Estainga, ostatně jak to sám autor podtrhl, je rozhodně okrajové téma, nehledě na jeho zajímavost. Práce, rozdělená do tří kapitol, analyzuje prezidentovu evropskou politiku.

Práce je velice čtivá a zajímavá, nicméně obsahuje prvky, které poněkud kazí celkové pozitivní hodnocení. Především se jedná o volbu zkratky samotného jména Valéryho Giscarda d’Estainga - práce by neměla obsahovat zkratku VGE. Zároveň je práce posetá až normativními úsudky autora, který píše o tehdejší prezidentovi jako o „zaníceném Evropanovi“ (str. 12, 36), druhá kapitola je přímo věnována „velkému Evropanovi“, přičemž padá poměrně často do nekritického přebírání zjednodušených analýz („od malička“ byl Valéry Giscard d’Estaing Evropanem, aniž by vysvětlil jak k tomuto závěru došel, ani jaké je kritérium onoho evropanství) či sebeinterpretace (str. 36). Totéž platí o slovech „Giscarda navíc Afrika silně přitahovala“ (str. 32). Zároveň se autor nezabývá dostatečně otázkou interpretace slov, spisů a projevů Valéryho Giscarda d’Estainga: co např. znamená (resp. znamenalo) pojem „evropská konfederace“. Obecněji by měl být text doplněn o myšlenkový vývoj Valéryho Giscarda d’Estainga v otázkách evropské integrace.

Občas by měl být text psán přesnějšími slovy, než těmi, které používá autor (např. na str. 11 se táže, zda Valéry Giscard d’Estaing potřeboval „komplice“, na stejné stránce v poznámce pod čarou se dozvíme, že v Konventu seděli zástupci starých i nových členských zemí EU, které tehdy členskými státy ještě nebyly), Francie jako země „Galského kohouta“, Chaban-Delmas jako „ostřílený politik“ (str. 18). Někdy dochází k chybám (jak faktografickým, např. „výměna stráží“ poprvé o r. 1947, Antenne 2 je televizní stanice, ne rozhlasová, či ve významu slov a slovních spojení, např. „většinoví voliči“ místo většiny voličů, Valéry Giscard d’Estaing „byl zvolen poslancem v okrese, kde předtím ve stejné funkci (*a navíc později i v senátorském křesle*) působil jeho dědeček“, přičemž nelze kumulovat poslanecký a senátorský mandát, „zástupci pravicové menšiny“ v době kdy byla pravice většinová, apod.).

Na str. 32, je asi slovo „fantasque“ zaměněn s „fantastique“.

V otázce reformy Evropského parlamentu došlo k nepochopení důvodů, proč byla část francouzské elity proti přímé volbě europoslanců: nejednalo se o obhajobu národních zájmů (str. 42), nýbrž o otázku národní suverenity a politického postavení tohoto orgánu.

Kromě několika výše uvedených námitek formálního rázu je práce p. Jakuba Nettla zajímavá a přínosná k pochopení tehdejší prezidentské evropské politiky.

Poznámkový aparát je dostatečný a literatura je správně použita.

Práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

Navrhuji ohodnocení velmi dobře.

V Praze dne 18.6.2007

Michel Perottino, PhD.